

νόταν παντού, ένα σκοτάδι βαθύ, με μια άπειρη σιωπή!..

Πήγε στο δωμάτιό του. Όλοι είχαν κλειστεί. Σιωπή βαθεία υπήρχε. Και ήταν και μια ήσυχια στη γειτονιά, ή ήσυχια κείνη, που από κάμποσο καιρό είχε πέσει σαν το κάθε σπίτι ναχε ξένα πένθος.

Τὸ μαύρο σκυλί μόνο τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ, κοντά στην πόρτα του, γαύγιζε μ' ένα γαύγισμα γεμάτο τρόμο σὰ νὰ γαύγιζε τὴν ἀπαίσια σιωπή, πὺν ἦταν ἀπλωμένη.

Καθὼς ἀναψε τὸ λύχνου του καὶ φωτίσθηκε τὸ δωμάτιο, πὺν εἶδε τὰ πράγματά του, τὰ βιβλία, τὰ χαρτιά του νὰ παρουσιάζονται, τοῦ φάνηκε σὰ νὰ τὸν περιέμεναν ἔρημα, σκοτεινά, νὰ πάει. Καὶ τὰ λυγίθηνε.

—'Ορίστε ἔκανε μ' ἓνα χαμόγελο, ἐγὼ λυποῖμαι καὶ τᾶρνα!..

Κούνησε τὸ κεφάλι καὶ περπάτησε πάνω κάτω.

—Ἦνε ἀλήθεια, εἶπε σὲ λίγο, πὼς... Μὰ τί πὼς! Δὲ μάθινεις!.. Πὼς!..

Εἶδε πὼς πεινούσε καὶ ἀνοήφοντας ἓνα συρτάρι, ἔβγαλε λούπινα, πὺν εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ μέρες, κἀρχισε νὰ τὰ τρώει, περπατώντας πάνω, κάτω, σὲ δρόμο του.

Στὸ νοῦ του ἦσαν κατὰ λόγια τῆς μάννας του, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ χορτάσει τρώγοντας τὰ λούπινα, πὺν σωστὰ δὲν τᾶθελε, θυμῆθηκε κατὰ λόγια τῆς μάννας του, ποῦλεγε γιὰ κείνους, πὺν ρίχνουν ὅ,τι κι ὅ,τι σὲ τὴν κοιλιά τους, γιὰ νὰ χορτάσουν.

Περπάτησε ὅμως θιαστικά, κ' ἔριξε γρήγορα, σὲ σόμα του λούπινα...

Ἄκουσε κείνη τὴ στιγμή ἓνα θόρυβο, περπάτημα σὲ γαλαρία, ὕστερα τὴν πόρτα τοῦ Ἀπλανοῦ δωματίου νάνοιγε. Μετὰ ἓνα θῆξιμο κ' ἔπειτα μὴ φωνὴ νὰ λείει:

—Σκάσε, σκάσε!..

Ἦταν ὁ γείτονας του, ἓνας γέρος μεσίτης, ποῦ βριζε τὸν ἑαυτὸ του γιατί ἔβηγε. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, πὺν τᾶκανε. Σὲ λίγο ἄκουσε τὴ φωνὴ πάλι, νὰ λείει:

—'Ε, γείτονα!

—Τί εἶνε: τοῖς ἀπάντησε ὁ Ποίμης.

—Δὲ θυγῆκες ἀπὸψε;

—Βγῆκα!

—Μπᾶ! Κῆθεδες ἀπὸ τώρα, νὰ κοιμηθεῖς: μωρὲ πτοάθο σου!

—'Οχι, θὰ ἐργασθῶ!..

—'Α, καλὰ!

—'Εγὼ ἦρθα νὰ πάρω κατὰ κρεμυδάκια φρέσκα, πὺν τὰ λημονήσα!.. Ἐμεῖς τὸ ρίχνουμε κἀδε βράδυ λίγο ἔξω. Ἄκου; Εἴμαστε σ' ἓνα μαγαζάκι, ἐδὼ κοντά, στοῦ Φαναρτζῆ, τὸ ξέρεις; 'Ε, ἐκεῖ τὸ τοῦζουμε! Τί νὰ κάνουμε. Νὰ λημονήσουμε τὰ βᾶσανα καὶ τὴν ἄτμη κατάστασι. 'Α, στοῦ Ξέρξη τὴν ἐλοχὴ εἴμαστε, παιδί μου, στοῦ Ξέρξη... Καληνύχτα...

Ὁ Ποίμης ἐπεθύμησε νᾶταν κι αὐτὸς μαζί τους, κοντά τους, νᾶπιανε φίλια, καὶ σὰ νᾶδε τὸ φωτισμένο μαγαζάκι καὶ τοὺς γέρους νὰ πίνουν καὶ νὰ μιλοῦν...

Ἄλλο τοῦτο, ἔκανε, πὺν εἶδε αὐτὴν τὴν ἐπὶ τὸν πόρτα, ἄλλο τοῦτο, Μὰ ἐπὶ τὸν πόρτα...

Τὸ βῆμα τοῦ γέρο μεσίτη ἔσβυσε. Ἡσυχία.

Ἄκουσε ἔξω, μὴ φωνὴ στριγγιά, τὴ φωνὴ τοῦ ἀνέμου, σὰ νᾶταν ἡ φωνὴ τῆς ἀγρίας νύχτας, τῆς κατασπέντης.

Πλησίασε σὲ παράθυρο καὶ κοίταξε, καθαρῶς. τὰ γυαλιά.

Μαυρίλα, πυκνὴ μαυρίλα, καὶ ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου, τοῦ φάνηκε, σὰ νὰ κοιλουριάζονταν, νὰ στριφογυρῶν σὰ φρεῖδι, μέσα σὰπτη...

Ἄνοιξε τὰ γυαλιά κ' ἔκλεισε τὰ ἐξωφύλλα γρήγορα. Ὑστερα εἶδε τὸ λάδι τοῦ λυχναριοῦ του, νᾶνε λίγο, κ' ἔβαλε κι ἄλλο.

Εἶχε ἐργασία νὰ ξεκολοιθῇ, ἢ νὰ τελειώσῃ.

Ἐνας κρότος, ἢ πολλοὶ κρότοι, πὺν γινῆκανε σὰ παραθυρόφυλλα, τὸν ἔκαναν νὰ σπρώξῃ τὸ κεφάλι. Εἶχε ἀρχίσει βροχή. Κῆκανε ἓναν κρότο, πὺν τοῦ θύμιζε τὸν κρότο τοῦ μύλου τοῦ παιδιαστικου, ἦταν τὸν γυρίζει ὁ ἀέρας. Καὶ τοῦ φάνηκε τότε, πὼς ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό του νᾶκανε μαζεμένη πλῆθος μικρὰ παιδιὰ, ξωτικά παιδιὰ, μὲ μύλους καὶ παίζανε κᾶνον. τὰς τους νὰ γυρίζουν...

Ἐνα φῶσιμα δυνατὸ ἔγινε καὶ τὸ χτύπημα αὐτὸ ἔπαψε, σὰ νᾶνοιξε ἄλλος μύλος μεγάλος, γίγαντας τὰ φτερά του, κ' ἔδιωξε τοὺς μικροὺς.

Δὲ μπόρεσε νὰ γράφῃ.

Ἡ βροχὴ σὰ νὰ τοῦφερε ἀναμνήσεις καὶ ἀναμνήσεις παλιές.

Καὶ σὰ νᾶδε τὸν πατέρα του σὲ φαντασμένη τραπέζια τοῦ σπιτιοῦ τους, καθισμένο σὲ τραπέζι μὲ τὸ νυχτικὸ, ὅπως συνήθιζε πάντα τὸ καλοκαίρι, καὶ νὰ τριβεῖ τὸ δασύτριχο στήθος του. Καὶ ὅλο χαμογελοῦσε. Καὶ ὅταν ἔφτανε τὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χεῖλιά του, τὰ μάτια του μένανε γελαστά.

Συχνὰ μετὰ τὸ φαῖ, καὶ πρὶν, ὅταν τὸ περιέμενε θὰ τραγουδοῦσε σιγά. Κ' ἔλεγε πάντα τὸ ἴδιο τραγούδι:

«Σκιερὸν ἦσυχον δάσος...»

Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ πῇ ἄλλο, ἢν κ' ἔκανε ἀπόπειρα νὰ πῇ. Μόνον τὴν ἀρχὴ θᾶλεγε πάντα καὶ τᾶφινε γιὰ νὰ πῇ τὸ τραγούδι, ποῦξερε καλὰ:

«Σκιερὸν ἦσυχον δάσος...»

Αὐτὸ ἦταν ἓνα ἀπ' τὰ ἀγαπητὰ τραγούδια τοῦ πατέρα του, τοῦ παπποῦ τοῦ Ποίμης δηλαδή, πὺν ἦταν σωστός γλεντζές. Πέθανε ὅμως παράκαιρα.

Καὶ τοῦχε βαλθεῖ νὰ τὸ μάθει καὶ σὸν Ποίμη, ὅταν αὐτὸς ἦταν μικρὸς καὶ πολλὰς βραδυνές, τοῦ τᾶλεγε, τοῦ τὸ ξανάλεγε καὶ τὸν βιάζε νὰ τὸ πῇ. Καὶ εἶχε μὴ φωνὴ παράτονη πὺν ἦτανε τρομάρα...

Πολλὲς φορές τοῦ τραγουδοῦσε κι αὐτὸς τραγούδι τοῦ σχολειοῦ, μὲ μὴ φωνὴ, ποῦλεγε τὸν πατέρα του νὰ κλείνει ταῦτιά του καὶ νὰ λείει:

—'Ω, ὦ, πᾶνε ταῦτιά μου, μὲ ξεκούνη!

Πόσο τὸν ἀγαποῦσε ὁ πατέρας του!

Ὅταν πλάγιαζε, τὸν φώναζε κοντά του νὰ τοῦ διηγηθεῖ ἢ νὰ τοῦ πῇ παραμύθια. Μὰ καὶ τοῦ κολούσε κι αὐτὸς κοντά. Καὶ τοῦλεγε, γιὰ τῆς βασιλοπούλες, τοὺς δράκοντες καὶ τὰ βασιλόπουλα...

Πάνω ὅμως σὲ διήγησι, καὶ σὲ καλλίτερο μέρος μάλιστα, νὰ καὶ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος τὸν πατέρα του. Τότε αὐτὸς τὸν σκουνοῦσε:

(Ἀκολουθεῖ)